

Slobodan Bobo SLOVINIĆ

VLADIMIR ĐURANOVIĆ, Slike

Galerija ART, 17.05.2005.

U organizaciji JU Kulturno–informativnog centra "Budo Tomović", sredinom maja ove godine, u "ART" galeriji, priređena je samostalna izložba, crnogorskog slikara Vladimira Đuranovića (1974). Đuranović je diplomirao (1977) i magistrirao (2000) na Fakultetu likovnih umjetnosti

na Cetinju u slikarskoj klasi profesora Nikole Gvozdenovića. Do sada je priredio pet samostalnih, a učestvovao je na više kolektivnih izložbi u našoj zemlji i inostranstvu. Član je Udruženja likovnih umjetnika Crne Gore od 1997. Stalno živi i stvara u Podgorici. Đuranovićevu aktuelnu izložbu slika, prati katalog sa izvanredno reprodukovanim kolornim fotosima, te uvodnim tekstom književnika Balše Brkovića.

U veoma komunikativnom izlagačkom prostoru na podgoričkom glavnom trgu, prezentirano je trideset najnovijih Đuranovićevih eksplikata, od ukupno četrdeset, iz ciklusa "Mecanin", ostvarenih

posljedne dvije godine, uljanom tehnikom na platnu. Čitava serija slika realizovana je na indentičnom gafičkom formatu A3 (41,5x29,5), a svi su radovi horizontalno orijentisani, jedno-brazno opremljeni drvenom natur lajsnom i umetnuti pod antirefektivno staklo.

Evidentna karakteristika najnovijih Đuranovićevih radova je prije svega u smanjenju pretpostavljene slikane ravni. Zapravo, njegova prethodna ostvarenja, realizovana su na gigantiziranim papirnim roloima, koji su bili direktno heftovani na zidnu površinu. Zapravo, to su bili unihromni crteži (slike), ostvareni crno-bijelim, drastično smanjenim valerskim modulacijama. Slijedeći, veoma značajan inovativni iskorak je u uvođenju na scenu, žestoke hromatike. I dalje je u potki snažan i gestualan linearitet, ali je zvučn-posterska polihromija, crteže zasigurno transformisala u kompaktne slike.

Đuranovićevo stvaralaštvo eksplicite pripada figuralnoj sferi, a paradigmatički je vezano za ljudsko biće. Ranije, na ogromnim formatima, Đuranović je tretirao kompletnu ljudsku figuru, koja je bila u nekoj vrsti latentne tenzije i dinamike. Međutim, sada, na drastično smanjenom eksperimentalnom prostoru, supstituisu se samo likovi i poprsja. U njegovim, forsirano-ekranskim prizorima, javljaju se uglavnom uparena muško-ženska lica, ili pak umiksani personaž, u neobaveznom mimohodu. U pojedinim sekvencama, indentifikuju se rijetki i neizdiferencirani zoomorfni predstavnici. Simplificirani figuralitet i ostali ikonografski rekvizitorij, usmjereni su ka simboličkom kontekstu. Primijenjeni koncept filmsko-stripovskog kadriranja, očigledno je zahtijevao tekstualnu poruku, involviranu u ekraniziranu sekvencu. Međutim, Đuranović se odlučio na uzdržano naslovljavanje eksplikata

poput: "Otklon", "Poruka", "Alibi", "Mason", "Loža", "San", "Mesija", "Lobi", "Amnezija", "Saga". Tim dodatnim smislaonim tekstualitetom, Đuranović je svojim najnovijim ostvarenjima, dodatno obezbijedio, produženo i višeznačno anticipiranje.

Iako svjedok veoma čudesnih, ovovremenih drastičnih gibanja, Đuranović nikako ne želi biti njihov sudionik, već samo nijemi prisutnik, koji intuitivno registruje drastična oscilatorna kretanja, i koji u svojim recentnim ostvarenjima, markira isključivo ona koja se dešavaju u međuprostoru, zapravo u mezaninu. To su svakako ona manje bolna, obična, svakodnevna, sveopšta, univerzalnija. S toga su apsolutno i sve fizionomije njegovih poprsnih individua depersonalizovane, tipizirane i samo globalno-simbolički naznačene. Te njegove persone-naznake, simularno-komuniciraju, naime, simulirano iskazuju bliskost i ljubav, simuliraju svađu i konflikt, simuliraju iskrenost i pomirenje i konačno, drčno simuliraju postojanje, život i samo nestajanje. Sve je zapravo, jedna opšta, velika i beznadežna simulacija.

U egzekutivnom postupku, Đuranović je ekspresivno gestualan, njegovi potezi četkom su intuitivni i žestoki, hromatska supstanca je pastuozna, sa naglašenom taktilnošću. Zbog odabranog koncepta i efektivnije vizuelizacije, očigledno je da stvara, potpuno čistim, unaprijed umiksovanim i pripremljenim plakatskim tonovima u posudama, koristeći se isprobanim komplementarno-trozvučnim modulacijama, crveno-zelenim, oranž-plavim i žuto-violetnim. Nameće se utisak, da bi gotovo sve njegove ekranse sekvence, efektno mogle biti prenesene u neke druge slikarske tehnike, poput vitraža, mozajka, ili tapiserije. Đuranović je svojim recentnim ostvarenjima, bjelodano iskazao, ne samo svoj crtački, već i snažan slikarski potencijal.